

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת נשא, תשפ"ד

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 8:16	Minneapolis, MN - 8:43
Brooklyn, NY - 8:10	Miami, FL - 7:55
Chicago, IL - 8:07	Monsey, NY - 8:12
Houston, Texas - 8:05	Montreal, Quebec - 8:26
Johannesburg, S. Africa - 5:05	Passaic, NJ - 8:11
Lakewood/Deal, NJ - 8:09	Toronto, Ontario - 8:42
London, UK - 9:04	Yerushalayim - 7:10
Los Angeles, CA - 7:47	Zurich, Switzerland - 9:05

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

נשיאת כפים

בב"ה הביא בשם חרדים שיש מ"ע על הציבור להתברך. וע' אג"מ וכן תשו"ה ח"א ע"ז בטעם החזו"א שמפסיק לשמוע בשמו"ע, הוא משום החרדים. וע' ח"ס כ"ב דחושה מברכה לבטלה בנושא כפיו באותו תפלה שנית אא"כ אין להם כהן ואז מותר כי מסייע להם במצוה של החרדים.

וע' מנ"ח שע"ח מהריטב"א בסוכה ל"א ע"ב לענין בל תוסיף דאין לומר שכהן נושא כפיו פעם שני להוציא לישראל, דהרי מצוה רק על הכהנים.

ואף דלשון הריטב"א שם דאין להם חיובא, מ"מ הלא הוכיח משם דאין בל תוסיף במכפיל המצוה דאין לומר שהכהן מכפיל משום הציבור, ומשמע דכוונתו דאין לציבור מצוה כלל, ויש לדחות.

וע' תוס' סוטה ל"ט הק' דתרי קלי לא משתמעי. והק' קר"א דא"צ לשמוע. ולכא' י"ל בתוס' כחרדים, וכ"כ בתורת הקנאות שם, ממחבר נהור שרגא. וע"ש עוד שהביא מספרי דצריך לשמוע, ועוד מחרדים הנ"ל.

וע' הליכות שלמה י' סק"ג אמאי לחרדים אין ברכה על המתברך.

וע' ח"ס או"ח כ"ב בשם יראים ט"ו דס"ל כחרדים, אבל הוא עצמו כתב שם ס' קס"ז דרוב ראשונים חולקים.

וע' משמני ארץ על סוטה שהביא עוד ראה מתוס' חגיגה ט"ז ע"א דאסור להסתכל בכהנים משום שמסיח דעת מהברכה, וע"כ שיש חיוב על ישראל. ומרמז לזה בדבר אברהם ל"א ב'.

וע' פ"ת יו"ד שס"ד ד' משו"ת חו"י בתשובת ר' דוד אופנהיים בעיר שנפל בהכ"נ שלהם ורצו לבנות מחדש וחרפו בעומק ונמצאו עצמות מתים וע"ש באריכות, וכתב שם דחייבים גם ישראלים לשלם על הפנוי ובפרט בני"ד שישאל מוזהר ג"כ על הטומאה ברגל וגם מצווים ישראלים לשמוע ברכת כהנים וכל שאינו שומע במזיד אינו בכלל הברכה.

ובבא משה אל אהל מועד לדבר אתו וישמע את הקול מדבר אליו (ז, פט)

אנו "ותן בלבנו להבין ולהשכיל 'לשמוע' ללמוד וללמד". גם מי שמבין ומשכיל, לא בהכרח יזכה 'לשמוע' את קול התורה. לפיכך קודמת בקשה זו לבקשת 'ללמוד וללמד', משום שרק ע"י הזכות מיוחדת של שמיעה, יכול האדם ללמוד תורה כראוי וללמדה לאחרים.

פשוט שכדי לזכות 'לשמוע' על האדם להכין עצמו כראוי, כפי שמשנה רבינו הכין עצמו עד שהגיע לדרגת "וישמע את הקול מדבר אליו". וכן ביקש שלמה המלך ע"ה "ונתת לעבדך לב שומע" (מלכים א ג, ט), והיינו משום שאע"פ שהשמיעה היא באוזן, עיקר כח השמיעה הוא בלב. וכן מדויק בנוסח התפילה "ותן בלבנו להבין ולהשכיל לשמוע", רק ע"י שמיעת הלב ניתן לקבל את התורה וללמוד אותה כראוי.

מרן ראש הישיבה הגאון הרב נתן צבי פינקל זצלה"ה

בתנחומא (ויקרא א): אם תאמר כשהיה מדבר עם משה בקול נמוך היה מדבר וכו', לא היה מדבר אלא בקול מתן תורה ששמעו ישראל ומתו בדבור ראשון וכו'. ומניין וכו', הוא אומר 'ובבא משה אל אהל מועד לדבר אתו וישמע את הקול מדבר אליו', הקול שהיה שומע במתן תורה, שנאמר: 'קול ה' שובר ארזים', ובו היה מדבר על כל דבור ודבור וכו'. וכי מאחר שבקול גבוה היה מדבר למה לא היו שומעים, לפי שגזר הקב"ה על הדבור שיצא והלך אצל משה, ועשה לו הקב"ה שביל שבו יוצא הקול עד שייגע למשה ולא נשמע לכאן ולכאן. שעשה לו הקב"ה דרך לאותו הקול שילך אצל משה בלבד, שנאמר: 'ויקרא אל משה וידבר ה' אליו', אליו היה נשמע ולא לאהא.

מבואר שאע"פ שניתנה התורה לכלל ישראל, את קולו של ה"ת, קול התורה, לא כל אחד זוכה לשמוע. ע"כ מתפללים

ישם לך שלום'

מרן רה"י הגאון הרב נתן צבי פינקל זצלה"ה היה רגיל לומר שמידת השלום היא סגולה לכל השפעה טובה, וכי היא תריס בפני היצה"ר וחילותיו. לעומת זאת, פירוד ומחלוקת הם שורש כל רע, ועלולים להיות כהזמנה לשטן להשפיע השפעות קשות רח"ל.

בענין זה, היה מרן רה"י מביא את דברי רז"ל (גיטין נב.): "הנהו בי תרי דאיגרי בהו שטן כל בי שימשי, והוו קא מינצו בהדי הדדי, איקלע ר"מ להתם, עכבינהו תלתא בי שימשי עד דעביד להו שלמא. שמעה לשטן דקאמר ווי דאפקיה ר"מ לההוא גברא מביתיה". היינו, שע"י שהשרה שלום ביניהם הצליח רבי מאיר למנוע את השפעת היצר הרע ולא היתה לשטן דריסת רגל אצלם.

מרן רה"י היה אוהב ורודף שלום. תמיד היה מוותר. הוא תבע מבני הישיבה לחנך את עצמם בדרך זו. הוא השרה אווירה של אהבה ואחווה. בתחילת זמן היה מקבל את פני הבאים לישיבה בברכה. "ברוכים הבאים למשפחת מיר".

בעת שנפתחה אחת המסגרות החשובות בישיבה, היתה דריכות והתרגשות מפתחת החבורה, אולם התעורר וויכוח בין מקימי הקבוצה בשאלה מי יעמוד בראש. הצדדים הגיעו למרן רה"י כדי שיכריע בענין. רה"י שמע את שני הצדדים ואמר להם: "יסוד היסודות של ישיבת מיר הוא "ונפשי כעפר לכל תהיה", ממילא הכל צריך להיות מתוך שלום ואחדות, "אם תהיה מחלוקת ביניכם, אין שום טעם לפתוח את החבורה".

"בכל נפשך"

דברי רבותינו

דברי הימים

התגברות היצר באדם נובעת ממידת הגאווה

על האדם לאחוז במדרגתו

במדבר ו' פסוק י"ד, והקריב את קרבנו לד' כבש בן שנתו תמים אחד לעולה וכבשה אחת בת שנתה תמימה לחטאת וגו' וכתב הרמב"ן וז"ל: "וטעם החטאת שיקריב הנזיר ביום מלאת ימי נזרו לא נתפרש, ועל דרך הפשט כי האיש הזה חוטא נפשו במלאות הנזירות כי הוא עתה נזור מקדושתו ועבודת השם, וראוי היה לו שיזיר לעולם ויעמוד כל ימיו נזיר וקדוש לאלקיו, כענין שאמר ואקים מבניכם לנביאים ומבחורכם לנזירים, השוה אותו לנביא, וכדכתיב כל ימי נזרו קדוש הוא לד', והנה הוא צריך כפרה בשובו להטמא בתאוות העולם", עכ"ל.

ומבואר כאן יסוד בדברי הרמב"ן שאדם שמגיע לדרגא גבוהה, שוב נדרש ממנו לא לרדת מדרגתו וצריך כפרה כשחוזר לדרגתו הקודמת, ואף שאדם אחר לא צריך כפרה כשאינו עולה לדרגא גבוהה יותר מכפי שהוא, אך כך הוא הנהגת שמים, דכשאדם נמצא בדרגא גבוהה יותר, אזי מחד גיסא הרי ששכרו גדול שזכה להגיע לדרגא גבוהה, אך משום זה גופא כשהוא בדרגא גבוהה נדרש ממנו לאחוז בדרגתו, ואם ירד מדרגתו צריך כפרה, ולא כן אדם אחר שלא נתעלה, שמחד גיסא אין לו לא שכר כיון שלא נתעלה, אך גם לא יענש כשלא נתעלה, ומונח כל זה בדברי חז"ל דצדיקים מדקדק עמם הקב"ה כחוט השערה, דאחר שהגיעו לדרגא גבוהה אזי נדרש מהם לשמור על דרגתם, וכל ירידה צריכה כפרה.

ובזה יתבאר דברי הגמ' הידועים במסכת ב"ב (דף י' ע"ב), כי הא דיוסף בריה דר' יהושע חלש אינגיד, א"ל אבוא מאי חזית, א"ל עולם ברור ראית, ודומני שראיתי בספרים שכתבו לפרש דאין הכוונה כפשוטו דעליונים של כאן הם משום דכאן הוי עלמא דשיקרא אך לעולם הבא מתברר שאינם כלל עליונים, אלא דאף דאכן כאן הם עליונים, דהיינו שדרגתם הרוחנית גבוהה יותר מאחרים, מ"מ למעלה נמצאים הם למטה, ומשום דהם בשל דרגתם הגבוהה נתבעים יותר, וא"כ אף דמחד גיסא דרגתם גבוהה, אך נדרש מהם יותר, וכשאינם עומדים בזה נענשים, וא"כ סוף דבר הוי העליונים למטה, והתחתונים שמחד אין להם דרגות, אך לא נענשים כמו העליונים, כיון שלא נדרש מהם כמו שנדרש מן העליונים.

ובדומה לזה מצינו בדברי רש"י בתהילים בשם המדרש, על הפסוק (פרק קי"ט פסוק קכ"ו), עת לעשות לד' הפרו תורתך, וכתב רש"י בתו"ז וז"ל: "עוד ראיתי נדרש באגדה, פירוש איש פנוי וטיילן העושה תורתו עתים מיפר ברית, שאדם פנוי צריך להיות יגע בתורה כל שעות היום", עכ"ל. ולא נודע מקור לדברי רש"י בגמ' ובמדרשים, והראני חכ"א לדברי הירושלמי ברכות (פ"ט הל' ה'), שאיתא שם, ר' חלקיה בשם רבי סיימון, העושה תורתו עיתים הרי זה מיפר ברית, מ"ט הפרו תורתך עת לעשות לד', ונראה דזהו מקור דברי רש"י, ורק דרש"י הוסיף ופירש דרק מי שפנוי ללמוד אזי נחשב מיפר ברית כשעושה עיתים, אך אדם העסוק לפרנסתו וקובע עיתים הרי מקיים חיובו לקבוע עיתים לתורה, ולא כן מי שפנוי ויכול ללמוד ללא הפסק ועושה עיתים נחשב מיפר ברית, ומשמעות הדברים דאף שקובע עיתים ושעות רבות ביום, אך כיון שיכול ללמוד ללא הפסק ואינו עושה כן נחשב מיפר ברית, וזהו דברים מבהילים למתבונן.

והיוצא מדברי רש"י שאף מי שתורתו אומנותו ויגע בתורה וודאי הוא בדרגות גבוהות, ושכר לימודו מרובה, אך מאידך כיון שלא למד כפי יכלתו נחשב מיפר ברית ונענש על זה, ומאידך מי שעוסק לפרנסתו ואין תורתו אומנתו אזי אינו בדרגת ת"ח, אך מאידך אין עליו תביעה של הפרו תורתך, וזה על דרך כל מה שנתבאר.

במדבר ו' פסוק ב', דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש או אשה כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר לד', ובגמ' נדרים דף ט' ע"ב הובא פסוק זה על הנזיר מן הדרום שבא לפני שמעון הצדיק, וז"ל הגמ': "אמר שמעון הצדיק מעולם לא אכלתי אשם נזיר טמא אלא אחד, פעם אחת בא אדם אחד נזיר מן הדרום, וראיתיו שהוא יפה עינים וטוב רואי וקוציו סדורות לו תלתלים, אמרתי לו בני מה ראית להשחית את שערך מזה הנאה, אמר לי רועה הייתי לאבא בעירי הלכתי למלאות מים מן המעיין, ונסתכלתי בבבואה שלי ופחז עלי יצרי וביקש לטורדני מן העולם, אמרתי לו רשע למה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך במי שהוא עתיד להיות רמה ותולעה, העבודה שאגלחך לשמים, מיד עמדתי ונשקתיו על ראשו, אמרתי לו בני כמוך ירבו נזירי בישראל, עליך הכתוב אומר איש כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר לד'", עכ"ל הגמ'.

והרבה דנו בזה המפרשים דמה היתה ההתפעלות המיוחדת של שמעון הצדיק מדברי הנזיר מן הדרום יותר משאר נזירים, ונראה לבאר בזה, דהנזיר כשראה את הבבואה שלו והרגיש שהיציצה"ר פחז עליו, ידע להבין שדבר זה בא עליו מסיבה שנתגאה בשערך הנאה, ומיד הבין שעליו לעבוד ולשרש מעצמו את מידת הגאווה, וזהו שאמר לעצמו עד מתי אתה מתגאה בעולם שאינו שלך, שהרי אינך יכול לדעת מה יהיה מחר, וזהו גאווה בעולם שאינו שלך, ודבר זה הוא דרך להלחם בהרגשת הגאווה, וכנראה שראה שדבר זה לא השפיע עליו, אזי אמר העבודה שאגלחך לשמים, וזהו כדי להתגבר על הגאווה שנבעה משערך הנאה.

ודבר זה שהתגברות היצר נובעת מזה ששולטת באדם מידת הגאווה, נראה הסבר ומקור לזה בדברי הרבינו יונה בשערי תשובה (שער ראשון אות כ"ז), שכתב וז"ל: "הגאווה מסבבת כמה עבירות ומגברת יצר לב האדם עליו, שנאמר ורם לבבך ושכחת את ד' אלוקיך וכו', ובסוף דבריו כתב וז"ל: "ובעל הגאווה נמסר ביד יצרו, כי אין עזר ד' עמו אחרי אשר הוא תועבת השם", עכ"ל. וביאור דבריו הוא עפ"י דברי הגמ' קידושין דף ל' ע"ב, דאיתא שם, ואמר ר"ש בן לוי יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש המיתו שנא' צופה רשע לצדיק ומבקש המיתו, ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו שנא' אלוקים לא יעזבנו בידו, ע"כ בגמ', ומבואר כאן בגמ' דאין האדם יכול להתגבר על יצרו כי אם ע"י עזרה משמים, וא"כ זהו שכתב הרבינו יונה שכיון שהבעל גאווה הוא תועבת ד', אזי אין ד' עוזרו ונמסר ביד יצרו, והבנה זו שהבין הנזיר מן הדרום מיד, שפחז עליו יצרו הוא משום ענין הגאווה, וחפשי עצות מיד האיק לשרש את הגאווה, עד שבא לנדור בנזיר, בדבר זה ראה שמעון הצדיק את מעלתו של נזיר זה יותר משאר נזירים.

ולדרך זו יתבאר ג"כ מה טעם דלקנין תורה צריך למידת הענוה, כדאיתא דתורה מנחת את הגבוה והולכת אצל הנמוך, וכן הרבה מאמרי חז"ל שמבואר בהם דענוה הוא היסוד לקנין תורה, והגאווה הוא מונע לקנין תורה, והביאור בזה יהיה לפי הנ"ל, ובהקדם נזכיר יסוד ששמעתי מכ' אאמו"ר זצ"ל שאמר ששמע מרבו מן הגרב"ד זצ"ל, שמה דאיתא בחז"ל שכל היושב ושונה הקב"ה יושב ושונה כנגדו, הכוונה דכדי שיהיה לאדם קנין תורה בלימודו, צריך שיהיה מצב של הקב"ה שונה כנגדו, ורק כך יזכה לקנין תורה, עכ"ל הגרב"ד. ומעתה ניתן לבאר, דבעל גאווה כיון שהוא מתועב לפני ד' אזי הוא מרוחק, ואין שייך שיהיה מצב של הקב"ה שונה כנגדו, וא"כ יוצא דלא יוכל להיות לו קנין תורה, וא"כ בהכרח צריך למידת הענוה כדי שיהיה לו קנין תורה.

Below is an English adaptation of this weeks' Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15 PM

The Merit that Brings the Shechinah

Harav Hagaon Meir Tzvi Shpitzer shlita

In this parshah we find the nesi'im bringing their korbanos for the chanukas hamizbei'ach, and this, the Ramban says, became a mitzvah for all generations: whenever there's a Beis Hamikdash and mizbei'ach - in the Mishkan, the first and second Beis Hamikdash, and eventually in the times of Mashiach - there is a mitzvah to bring korbanos in order to draw kedushah and the Shechinah into the Beis Hamikdash.

The people charged with bringing these inaugural korbanos were the nesi'im, as the passuk relates: ויקריבו נשיאי ישראל ראשי. בית אבותם הם נשיאי המטות. Rashi explains that these nesi'im were the very same individuals who had served as shotrim in Mitzrayim, Jewish slave masters, and they had protected their brethren and absorbed the blows of the Mitzriyim in their stead, as the passuk states, ויכו שטרי בני ישראל.

Because these shotrim took the flak from the Egyptians in order to deflect some of the pressure from their Jewish brothers and sisters, they were chosen to be the nesi'im in the Midbar, offer the korbanos during the Mishkan's inauguration, and draw down the hashra'as haShechinah, creating a precedent of chanukas hamizbei'ach for all generations.

Furthermore, as Rashi notes in Parshas Behaaloscha, when Hashem created a body called the Sanhedrin to judge Klal Yisrael and bring Torah to them, the initial members of that body were drawn from the shotrim who had been hit in Mitzrayim.

We see that when Hakadosh Baruch Hu was looking for people to fill leadership positions, He looked for those who were willing to absorb blows to ease the plight of their brothers and sisters. The people chosen were individuals who were nosei b'ol im chaveiro, who felt the pain of others and took action to protect them.

The Mother of Royalty

The Midrash wonders what was the purpose of writing Megillas Rus, which we read on Shavuot, considering that it does not teach us any halachos. And the answer is that Megillas Rus teaches us about the incredible reward that Hakadosh Baruch Hu grants to those who are gomel chessed. Rus came from a non-Jewish background, yet she rose to become the eim hamalchus, as she is described in Navi. She is the mother of all of Malchus Beis Dovid, including Dovid Hamelech, Shlomo Hamelech, and Mashiach.

Why was she chosen for this incredible position in Klal Yisrael?

When Boaz greets Rus, he says, הגד הגד לי כל אשר עשית אתי - I was told about everything you did for your mother-in-law. Rus could have left her mother-in-law and had a good life, either in Moav or in Eretz Yisrael, but she was sensitive to her mother-in-law's predicament and gave her own life and her future - or so it seemed - in order to look after her. She was willing to go crouching in the fields, collecting a little bit of leket, to bring food to her mother-in-law and take care of her. And for that, she was elevated by Hakadosh Baruch Hu to become the mother of royalty.

ותיה משכרתך שלמה מעם ה' ושלם ה' פעלה - Hakadosh Baruch Hu should pay you back for your chessed with a wonderful shidduch, and your reward should be complete. The Yalkut notes that the unusual expression ותיה משכרתך שלמה is a play on words, as the word שלמה can be read as "Shlomo," hinting that Rus would merit to have a great-great-grandson named Shlomo Hamelech, in the zechus of her devotion to her mother-in-law.

When Shlomo Hamelech fashioned his beautiful and remarkable throne, he also created a throne for the mother of royalty, as the passuk states (I Melachim 2:19), וישם כסא, לזאם המלך. The Gemara (Bava Basra 91b) explains that this throne was for his great-great-grandmother, Rus. Not only did Rus merit to have Shlomo Hamelech descend from her, but she even merited to live a long life and see the nachas of her great-great-grandson sitting on the throne. This was all in the zechus of the chessed that she did with her mother-in-law.

Boaz also tells Rus, ברוכה אתי לה, and the Torah Shleimah says, in the name of Midrash Hagadol, that when her great-great-grandson, Shlomo Hamelech, expressed himself with the words ואת עליית על כלנה (Mishlei 31:29), he was referring to Rus, to whom Boaz said לה ברוכה אתי. Why did she merit that Hakadosh Baruch Hu elevated her על כלנה? Because, as Boaz continued, היטבת חסדיך האחרון מן הראשון. Not only did she take care of her mother-in-law, but she was prepared to act on behalf of her deceased husband as well.

Boaz continues and says, all כי יודע כל שער עמי כי אשת חיל אתי - the Yidden know you are an eishes chayil. This title is reserved for those who are worthy of royalty and leadership, because of how they care for others.

The Midrash Lekach Tov points out that another person in Megillas Rus is described with the title chayil, and that is Boaz himself, as the passuk states, ולנעמי מודע לאישה איש גבור חיל. Boaz was a leader in Klal Yisrael, who dedicated his life, his time, and his resources to care for Klal Yisrael. So Rus, who is described as an eishes chayil by virtue of her chessed, was worthy of a shidduch with a leader of Klal Yisrael who is an איש גבור חיל - and from them came Dovid Hamelech, who is also described as a גבור חיל (I Shmuel 16:18). Dovid's entire life was one saga of giving up for the sake of others and caring for the entire Klal Yisrael.

Singing and Dancing on Yom Kippur?

We say each day, when we put on our tefillin, the passuk (Hoshea 2:21), וארשתיך לי לעולם, I will betroth you forever. Hashem declares that when the geulah comes, it will not be like the time of the first and second Batei Hamikdash, which lasted only 410 and 420 years, respectively, but this time our bond will be eternal. The passuk continues, וארשתיך לי בצדק, ובמשפט ובחסד וברחמים. Rashi explains that this refers not to the chessed and rachamim of Hakadosh Baruch Hu, but to the chessed and rachamim that we display. Moshiach will come because we display chessed and rachamim to other

Below is an English adaptation of this weeks' Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15 PM

Yidden - taking care of them, feeling for them, understanding their plight, and making effort to protect them. Indeed, Midrash Tanchuma states in Parshas Nitzavim, that Moshiach will come only when Klal Yisrael look after one another; this is what brings the geulah.

Tefillah works this way as well: Those who make the effort to be nosei b'ol and do chessed for others will have their tefillos answered.

The Magen Avraham cites the Arizal's teaching that before we daven each morning, we should undertake the mitzvah of וְאָהַבְתָּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ. This resolve should not be just in our hearts and minds, but should involve something concrete and positive. In that merit, our tefillos will be answered.

In year 5730/1969, when the Beis Yisrael was the Rebbe of Ger, an arrangement was made for the bachurim learning in a Gerrer yeshiva outside Yerushalayim to stay in a school on Rechov Yaffo so they could spend Shabbos and Yom Tov with the Rebbe.

On Yom Kippur night, after Kol Nidrei, Maariv, and Shir Hayichud, the bachurim were heading from the Gerrer beis midrash to the school where they were sleeping, and as they walked down Rechov Yaffo, they met a group of boys who, nebach, didn't understand what Yiddishkeit is all about. But the one thing these lads knew was that there's Yom Kippur, and on this day we gain a kapparah, and we don't eat or do melachah.

When they saw the group of Gerrer bachurim, they approached them and said, "It's Yom Kippur tonight. Maybe we should all dance and sing a song together - Dah-veed, melech Yisrael, chai, chai v'kayam."

And of course - I would have reacted the same way - the bachurim responded, "It's the night of Yom Kippur, the holiest night of the year, and this is out of place." They turned their backs and headed to the school to sleep, so they should have strength to daven the next day.

Motzaei Yom Kippur, the Rebbe called in one of these bachurim - who later related this story publicly - and asked him, "What happened last night?" The Beis Yisrael had his finger on the pulse, and he knew exactly what was happening with all of his chassidim.

When he heard what had happened, he responded, "Naar

vust du bist! You fool! The Ribbono Shel Olam gave you an opportunity! This is what Yom Kippur means to these kids. You could have been mechazek these boys, you could have identified with them and given them some inspiration and encouragement on Leil Yom Kippur. Imagine how your tefillos would have been answered today when you davened after coming from doing something for a fellow Yid on Yom Kippur night."

This is the greatness reflected in the words הֵם נְשִׂיאוֹי הַמַּטּוֹת - those people who felt and understood the plight of other Jews, they were the ones who became the nesi'im. They brought korbanos, and they drew kedushah and hashraas haShechinah into the Mishkan, the Beis Hamikdash, and ultimately, as the Ramban says, to the future Beis Hamikdash in the days of Mashiach, when we will have the same mitzvah of chanukas hamizbeiach.

May we be zocheh to see, speedily in our days, the fulfillment of וְאֶרְשָׁתִּיךָ לִי לְעוֹלָם וְאֶרְשָׁתִּיךָ לִי בְצַדִּיק וּבְמִשְׁפָּט וּבְרַחֲמִים.

This week's Bishvilei Haparsha is sponsored by:

Upscale Graphics LLC

נא להרבות בלימוד ובתפילה לזכותו ולרפואתו השלימה בתושח"י של

מורנו הגאון

רבי אברהם צבי בן חנה מרים שמואלביץ

מראשי הישיבה

המאושפז במצב קשה בטיפול נמרץ וקוק לרחמי שמים מרובים

RESERVE THE DATE

יחד לבנו לאהבה
CHICAGO
ANNUAL
BENEFIT
RECEPTION
תשפ"ד

WEDNESDAY EVENING

כ' סיון תשפ"ד | JUNE 26, 2024 | 8:30 PM

WITH THE PARTICIPATION OF

HAGAON HARAV NACHMAN
LEVOVITZ SHILTA

ראש ישיבת מיר ירושלים

AT THE HOME OF
MR. & MRS. EIJ MEYSEL
2924 W FARWELL AVENUE